

Arrest

nr. 80 890 van 9 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 14 augustus 2008 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 september 2008 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 16 december 2008 (RvV 16 december 2008, nr. 20 529).

1.3. Verzoekers dienden op 18 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/10/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 augustus 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 25 augustus 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 december 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 18 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt over zijn verdwijning waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel in een krant geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het artikel verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een dossier van zijn advocaat over een medische problematiek naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene artikels over de situatie in Afghanistan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze artikels algemeen van aard zijn, dat de betrokkene er niet in wordt vermeld. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. N. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/10/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 augustus 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 25 augustus 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 december 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 18 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt over de verdwijning van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel in een krant geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het artikel verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een dossier van haar advocaat over een medische problematiek naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene artikels over de situatie in Afghanistan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze artikels algemeen van aard zijn, dat de betrokkene er niet in wordt vermeld. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In twee middelen voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het "principe van goed bestuur". Verzoekers stellen hierbij het volgende:

"(...)

Dat elk bestuurlijke daad gestaafd moet worden.

Dat deze staving bovendien adequaat moet zijn.

Dat het hier niet het geval is.

Overwegende dat de verzoekers ter staving van hun tweede asielaanvraag.

nieuwe documenten neergelegd hadden, nl een krantartikel, een omslag waarbinnen dit artikel stond, een medisch dossier en documenten betreffende de situatie in Afghanistan.

Dat deze documenten afgewezen worden omdat het krantartikel geen officieel document van de Afghaanse overheden betreft. dat uit de omslag blijkt niet dat het document juist is. dat de medische problemen onder het toepassingsveld van het Verdrag van Genève niet kunnen vallen en dat de documenten betreffende het thuisland algemeen zijn.

Dat ze eruit besluit dat de verzoekers dus geen nieuw element naar voren brengen waaruit blijkt dat ze bij terugkeer het risico op vervolging lopen in de zin van artikel 48/3 en/of een zware aantasting in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dat hierdoor de tegenpartij desbetreffende documenten zowel formeel als materieel bestudeert.

Dat deze documenten toch nieuwe elementen zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 zoals geïnterpreteerd door het Arbitragehof nr 61/94 van 14 juli 1994.

Dat immers, de vraag op de herkomst van een documenten of beschouwingen op de inhoud ervan (zoals bvb beschouwen dat het krantartikel geen officieel document is) aantoon dat de tegenpartij deze elementen wel in acht genomen heeft daar ze deze bekritiseert.

*Dat de tegenpartij niet uitlegt dat de documenten zouden kunnen vallen onder onderhavige procedure.
Dat ze dat niet zou kunnen doen.*

Dat dus, door toepassing van art 51/8 van de wet van 15.12.1980, ze de beschikkingen bedoeld onder het middel schendt en moest oordelen over de asielaanvraag krachten artikel 52 van bovenvermelde wet en moest door de Commissaris-generaal, die meer middelen heeft, hun asielaanvraag laten onderzoeken.

Dat de verzoekers in dat geval uitleg hadden kunnen geven over de wijze waarop de medische documenten verbonden waren met hun procedure en over de stress van oa de verzoekster ingevolge oa van de bedreigingen tegen haar familie in Pakistan.

Dat hierbij, de verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State: "Wanneer de staving van de beslissing van niet in achtneming van en verklaring door de vluchteling, acht oa dat de voorgelegde brief van een kennis komt en "dus geen geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees waarborgt", dan acht dat 'geen nieuw relevant element in de zin van het Verdrag van Genève door de verzoeker voorgesteld wordt', deze dus eigenlijk de nieuwe elementen beoordeeld heeft volgens de criteria van het Verdrag van Genève en heeft deze als ongeloofwaardig beschouwd. Door deze elementen dus in rekening te nemen, kon de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken na dit onderzoek niet meer toepassing doen van artikel 58/1 van de wet van 15.12.1980 maar moest oordelen over de asielaanvraag, volgens artikel 52 van de voormelde wet (arrest 117711 van 31 maart 2003 15^e kamer).

Dat in plaats van bijlagen 13quater, bijlagen 26 aan de verzoekers afgeleverd dienen te worden met overmaking van hun dossier aan het CGVS biedt niet meer Dat de bestreden beslissing genomen werd omdat het CGVS het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming geweigerd had op 18 mei 2011.

Dat het middel dan ook gegrond is."

In hun tweede middel voeren verzoekers het volgende aan:

"(...)

[Dat de verzoekers een verzoek tot verblijfsvergunning aan de dienst voor Vreemdelingenzaken op basis van art 9ter per aangetekende stuurden op 13.10.2011.

Dat nog geen beslissing genomen werd.

Dat de Dienst dus geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekers kon uitvaardigen voordat deze oordeelde over hun verzoek tot verblijfsvergunning, Dat deze beslissingen trouwens geen betrekking hebben op dit verzoek, Dat de Dienst het zeker moest weten voor zover de bestreden beslissingen genomen werden 7 dagen na de indiening van het verzoek tot verblijfstoestemming. Dat hierbij, de bestreden beslissingen het principe van de formele motivering schenden.

Dat bestreden beslissingen dus tegensrijdig zijn met de beschikking en principes bedoeld onder onderhavig middel.

Dat de verzoekers hier verwijzen naar:

a. "Door een bevel het grondgebied te verlaten uit te vaardigen zonder rekening te houden met een verzoek tot verblijfstoestemming op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, heeft de afgevaardigde van de minister niet alle omstandigheden van de zaak in acht genomen en heeft de door de wet van 29.07.1991 verplichte motivering miskend (RvS 18.09.2008 nr 186368).

b. "vanaf de indiening van een regularisatieaanvraag en tot de oordeling over dit verzoek tot verblijfstoestemming op basis van artikel 9 lid 3 van de wet van 15.12.1980, mocht de tegenpartij geen verwijderingsmaatregel tov de verzoekers nemen zonder de schending van art 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, daar dergelijke maatregel genomen zou worden zonder inachtneming van alle omstandigheden van de zaak. Ook de beslissing op dezelfde datum als de indiening van het verzoek tot verblijfsvergunning schendt dit principe omdat het onmogelijk is te bepalen of ofwel de beslissing, ofwel het verzoek als eerste komt. (RvS 87104 dd 09.05.2000).

c. De politiekrachten, die door artikel 52/3 van de wet van 15.12.1980 toegekend worden, mogen niet leiden tot het nalaten, uit hoofde van de bestuurlijke overheden, de door de Belgische staat overeengekomen internationale verplichtingen in acht te nemen. Onder dergelijke verbintenissen staan oa de bescherming van de rechten bedoeld bij art 3 en 8 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Deze rechten hebben rechtstreekse gevolgen en daarmee kunnen rechten aan particulieren rechtstreeks toegekend worden en deze particulieren kunnen deze rechten inroepen voor de bestuurlijke of gerechtelijke overheden zonder bijkomende interne maatregel. Hieruit volgt dat de bestuurlijke overheid desbetreffend artikel 52/3 van de wet niet automatisch mag toepassen wanneer de betrokkene, in zijn verzoek tot verblijfsvergunning op basis van art 9bis van dezelfde wet, wees op ernstige en bewezen aanwijzingen van een schending van een basisrecht dat in België erkend is en rechtstreekse gevolgen heeft (RvS arrest nr 26854 dd 30.04.2009)"

3.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. In de eerste plaats stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat de middelen niet ontvankelijk zijn voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van het *“principe van goed bestuur”*. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoekers verduidelijken niet welk beginsel van behoorlijk bestuur bedoeld wordt met de omschrijving *“principe van goed bestuur”*, waardoor de schending ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag een Afghaans krantenartikel en de enveloppe waarmee dit werd opgestuurd neerlegden samen met enkele prints van internetartikels over de algemene situatie in Kabul en het dossier van hun advocaat. Eerste verzoeker verklaarde hierbij ter gelegenheid van zijn gehoor op 18 oktober 2011 het volgende: *“De problemen die ik verteld heb bij mijn eerste asielaanvraag zijn nog steeds van kracht. Mijn neven zijn nog steeds op zoek naar mij. Ze hebben zelfs mijn foto in de krant gepubliceerd om mij op die manier te kunnen vinden. Als ik terugkeer naar Afghanistan dan zal ik gedood worden. Zij wilden mijn dochter uithuwelijken aan hun broer maar ik weigerde hun aanzoek omdat mijn dochter nog te klein is. Mijn neven beschikken over veel macht. 2 van mijn neven werken voor het Afghaanse nationale leger. Als ik terugkeer dan zou ik gedood worden. En om die reden vraag ik opnieuw asiel aan. De krant die ik voorgelegd heb bewijst dat ik nog steeds gezocht wordt.”*

Tweede verzoekster verwees naar het dossier van de advocaat met betrekking tot haar medische problemen en verklaarde het volgende: *“We hebben problemen met de neven van mijn echtgenoot. We hebben geen problemen met de autoriteiten. Het is in Afghanistan gebruikelijk dat als je iemand dood dat je dan iemand van je familie uithuwelijkt aan de slachtoffers, de familie van de persoon die vermoord werd. Dat zijn tradities. Mijn schoonbroer heeft zijn neef vermoord en nu willen zij mijn dochter uithuwelijken om dat weer goed te maken. Hij is gevlucht maar wij worden gestraft voor zijn daad. De neven van mijn man zijn nog steeds op zoek naar ons. Zij hebben de foto van mijn echtgenoot in een krant gepubliceerd. Mijn moeder heeft deze krant opgestuurd. Als wij terugkeren naar Afghanistan dan zullen ze mijn man ombrengen en dan zouden ze mijn dochter gedwongen uithuwelijken. De politie van Afghanistan is corrupt en zij kunnen ons geen bescherming bieden. Bovendien is de algemene situatie in Kabul ook zeer gevaarlijk. Mijn kinder gaan hier ondertussen naar school. Ze hebben de beste cijfers van de klas gehaald. Mijn dochter wil graag hier advocate worden. Zij dreigt ook dat als wij teruggestuurd zullen worden dat zij zelfmoord zal plegen. Zij hebben de hoogste cijfers, boven de 90%. Wij maken ons veel zorgen en dat heeft natuurlijk ook veel invloed op de prestaties van mijn kinderen. Ik verzoek de Belgische staat om al die redenen ons een verblijfsvergunning toe te staan. Ik ben zelf ook ziek, ik heb suikerziekte, hoge bloeddruk, psychische problemen en maagklachten. Die klachten die heb ik gekregen door de onzekerheid die we hebben door onze problemen met ons verblijf hier in België.”*

Ook mijn dochter heeft psychische problemen. De mensen in ons centrum en ook haar docenten op school zijn op de hoogte van haar problemen."

3.8. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers ingaan op de redenen om hun land van herkomst te verlaten die reeds werden behandeld door de Belgische asielinstantie. Met betrekking tot het neergelegde krantenartikel staat in de beslissingen te lezen dat dit geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt en het kan geschreven zijn op aanvraag. Over de enveloppe wordt in de beslissingen gesteld dat ze enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Wat de artikels over de situatie in Afghanistan betreft, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat deze van algemene aard zijn en betrokkenen er niet in worden vermeld. Ten slotte wordt aangaande de medische problematiek die blijkt uit de documenten van de advocaat overwogen dat deze medische motieven niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag.

3.9. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De Raad merkt op dat verzoekers niets inbrengen tegen de concrete en pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing. Ze beperken zich in wezen tot de stelling dat de verwerende partij de documenten "*zowel formeel als materieel bestudeert*" en zich uitsprekt over de inhoud door te stellen dat een krantenartikel geen officieel document is. Volgens verzoekers werden wel degelijk nieuwe documenten voorgelegd en kon geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn *prima facie*-beoordeling wel degelijk kon overwegen dat het krantenartikel geen officieel stuk is en op aanvraag kan worden opgesteld, dat de enveloppe geen aanduiding bevat van de inhoud, dat verzoekers niet worden vermeld in de artikels over de situatie in Afghanistan en dat medische motieven niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag waardoor de neergelegde documenten geen "*ernstige aanwijzing*" inhouden in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers stellen dat hun asielaanvraag onderzocht moest worden door de commissaris-generaal omdat zij in dat geval meer uitleg hadden kunnen geven over de inhoud van het persartikel, kunnen zij niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers op 18 oktober 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid kregen om toelichting te verschaffen bij de neergelegde stukken, maar dat eerste verzoeker helemaal niet inging op de inhoud van het krantenartikel en enkel het volgende vermeldde: "*De krant die ik voorgelegd heb bewijst dat ik nog steeds gezocht wordt*". Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat het door hen aangehaalde arrest van de Raad van State van 2003 waarin het bestuur naar aanleiding van de weigering tot in overwegingname uitspraak had gedaan over de geloofwaardigheid van de vrees kan worden toegepast in onderhavig geval. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn beperkte bevoegdheid rechtsgeldig kon besluiten dat de door verzoekers voorgelegde documenten niet als "*nieuwe gegevens*" kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.11. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen voeren verzoekers in hun tweede middel aan dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden uitgevaardigd vooraleer over hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geoordeeld. Volgens verzoekers werd hierbij de formele motiveringsplicht geschonden.

3.12. Blijkens het administratief dossier legden verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag een afschrift neer van een in het Frans opgestelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die gedateerd is op 13 oktober 2011. Als bijlage bij

onderhavig verzoekschrift voegen verzoekers eveneens een dergelijk afschrift toe (Verzoekschrift, bijlage 2). Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 13 oktober 2011 aan de bevoegde dienst werd overgemaakt. De Raad stelt echter vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de loutere indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vanuit een onregelmatig verblijf enige invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling.

3.13. De stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen niet opschort, noopt de Raad tot de constatie dat de vraag naar de eventuele uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu*, gelet op wat hieronder met betrekking tot het schorsingsverzoek wordt gesteld, vooralsnog niet aan de orde is. De citaten uit arresten van de Raad van State waarmee de verwerende partij haar stelling onderbouwt, zijn bijgevolg niet dienstig. Eén van de door de verwerende partij aangehaalde arresten is echter te dezen wel van toepassing. In dit arrest van de Raad van State wordt gesteld *“dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, (...) geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen”* (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij het tegendeel voorhouden.

3.14. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekers verwijzen vertoont geen enkele analogie met onderhavig geval vermits deze enerzijds betrekking heeft op een onjuiste motivering van een bevel om het grondgebied te verlaten, gestoeld op (oud) artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) (RvS 18 september 2008, nr. 186 369) en anderzijds slaat op een loutere vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (RvS 9 mei 2000, nr. 87 104), of handelt over de toepassing van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet dat hier geenszins aan de orde is (*“RvS arrest nr 26854 dd 30.04.2009”*). De Raad besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van zijn beperkte bevoegdheid op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kon beperken tot de vaststelling dat *“medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève”* en op grond van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren. De motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf nog verder zou moeten motiveren in de bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de beslissingen tegenstrijdig zijn of het binsel van de formele motivering zouden schenden.

3.15. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van artikel 9ter of 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN